

Intermezzo o nadšeních

Když jsem si stanovil takový nadpis, pak bych určitě měl začít slovem „nadšení“. Něco jako nadšení je když.....Ale..... do toho najednou zasáhne slovo „ale“, které vypadá velice nenápadně a současně je tak kratounké, že by se dalo klidně přehlédnout. A přitom, věřte mi, je to jako by jste viděli scenérii, kde mezi zelenými kopci, co se klenou nebo ještě lépe baculatí po stranách lidskou rukou obdělávané roviny. Takové té roviny, co jsou na ní políčka a kolem nich stromy a keře. Obrazárna, kde obrazy nevisí, ale leží. Je to tak malebné, krásné a jemné. Necítíte tady žádné ostré rohy a kopce jsou balónky z pouti, které chtěly prolétnout nad rovinou políček, ale zachytily se a nemůžou dál. Cítíte z nich tu měkkost, hebkost a lehkost.

A právě nad takovouto krajinou se objeví veliký, bílý mrak, co bychom mu mohli říkat „nadšení“. Pluje si majestátně lehounce poháněný vánkem touhy a prosvětlovaný paprsky fantazie. Je veliký a tak krásný, že byste se na něj vydrželi dívat až do konce svého života. Nadšení, které je tak čerstvé, jakoby se teprve zrodilo z úplně prvních mlh vás svou mladostí a bělostí ozařuje. Ta záře není vidět. Ona sice není vidět, jenže to neznamena, že na vás nepůsobí. Ty neviditelné paprsky obepínají tělo a nadlehčují ho. To není o létání ani o nadzvednutí se nad ta políčka snových obrazů ani o kroužení až někde nad horizontem. Je to jenom nadlehčování, které pomáhá lehce kráčet k cíli. Člověk se dívá do bělosti svého mraku, nesleduje cestu a skoro se vznášejíc jde. Není na té cestě překážek, není ostrých hran, hlubokých propastí a temných tůní, a kdyby byly, všechny by se daly snadno překonat. Čím je ten mrak větší tím větší překážky člověk překoná a nepohne přitom ani brvou, nepohne se mu vlasek na hlavě na cestě ke zkřivení. Tělo pluje za mrakem, mrak údolím a život putuje vpřed nehlučně a bez otřesů.

Jenže to je stav, kdy není žádných „ale“. Jako bychom zametli chodníček, z barev nechali jenom bílou a barvy veselé, z tónu zase jenom tóny příjemné a harmonické a z materiálů jenom měkké a hebké. Ale pak přiletí „ale“, vyřítí se zpoza obzoru a jenom málokdy je samo, ale je vždycky víc. Někdy přímo ale stíhá ale, ale ne za sebou, ale střemhlav a o překot, ze všech světových stran. Mohlo by připomínat hejno zdivočelých včel, ale to nejde ke včelám přirovnat, protože „ale“ se nedá ve svém letu přirovnat k žádnému zvířeti žijícímu na této planetě a ani na planetách

jiných, co jsou kolem nás velkotřeskálně roztroušeny. Kdybychom je chtěli k něčemu přirovnat, tak budeme mít velký problém. „Ale“ rotuje, ale ne pomalu, rotuje jako list cirkulárky, strašnou rychlostí a v té rychlosti se vrhá vpřed a vzad, nahoru a dolů. Připomíná snad kulový blesk, ale to taky není úplně přesné. Roztočené, rotující „ale“ je samá ostrá hrana, samý břit v divokém víru. Tak se střetne náš mrak „nadšení“ s jedním ale, ale jindy s celým rojem „ale“, které kolem něj krouží, míhají se divoce, dorážejí na okraj mraku a prolétají jeho hebkými záhyby. Když se zdálo, že obrys mraku je ostrý a jasný, pak v té chvíli se jeho obrysy rozmažou, jsou celé roztřepené a pomalu jako v zimě sníh se snáší na krajinu obrazů, po které kráčíme za svým mrakem. Mrak je krájen a stříhán všemi těmi „ale“, je zmenšován a prudce okrajován do tvarů tak bizarních, ale to trvá jen chvíli, protože jeho tvar se rychlostí ale pořád rychleji a rychleji zmenšuje, až zůstane jenom obláček tak malinký, že na obloze není skoro vidět a naopak dole je krajina zavátá vším tím nadšením, které tady leží a v chůzi se člověk do něj boří a lepí se mu na podrážky bot i na tělo. Nohy jsou čím dál těžší, a co chvíli zapadnete do nějaké skuliny nebo narazíte do ostré skály. V tu chvíli všechna „ale“ zavíří vzduchem a zmizí za obzor. Jdete ztěžka, nohy se vám boří do rozmetaného „nadšení“ a tělo je stále více a více pohlcováno hmotou, která ztratila smysl. Obláček nadšení se zdá, že už někde zmizel. Hledáte ho pohledem, který těká po obloze a marně se snaží ucítit alespoň jeden neviditelný paprsek, co by malinko pomohl překonat zemskou tíž. Musíte jej spatřit, tolik po tom toužíte, zatínáte pěsti a upíráte zrak do neznáma. Pročesáváte oblohu, přimhuřujete oči a najednou jej uvidíte. Je malý a slabý, je zešedlý v místech, kde „ale“ prolétla a trhala na kusy jeho jemnou mlhu.

Zastavte se a snažte se zaměřit svůj pohled přesně do místa, kde ten obláček visí nad svými vlastními ostatky. Upřete na něj svůj zrak a soustředíte všechnu svoji energii do jediného pohledu, který vytvoří most mezi vámi a tím co z mraku zbylo. Dejte mu čas a klid, nechejte jej spočívat klidně na nebi vašeho života. Po chvíli ucítíte jemné lechtání kolem očních víček a uvidíte paprsek, který bude u oka rozmazaný a cestou dál a dál bude ostřejší, až se spojí s mráčkem a nejednou budete sledovat ten úžasný jev, jak vy pozvednete vlastní „nadšení“, jak jej svou vůlí zvětšíte, jak se od země budou odlepovat jeho kousky a vracet se zpátky na oblohu, jak dosáhne velikosti, která vás opět pozvedne, nechá plout krajinou za touhami a váš mrak bude opět uhlazovat cestu ke všem cílům, co mají být dosaženy.